त्वं च जारो मनोलौल्यात् पुष्पताम्बूलसदृशः कदाचित् सेव्यसे । स च स्वामी मां विक्रेतुं देवेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो वा दातुं समर्थः । किं बहुना ।

तस्मिन् जीवति जीवामि मृते तस्मिन् म्रिये पुनः ।
तन्मरणेऽनुमरणमेष मे दृढनिश्चयः ॥ २८ ॥

5 यतः । तिस्रः कोट्योऽर्द्धकोटी च यानि लोमानि मानवे ।
तावत्कालं वसेत् स्वर्गे भर्तारं यानुगच्छति ॥ २९ ॥

अन्यच्च । व्यालग्राही यथा व्यालं बलादुद्धरते विलात् ।
तद्वद्भर्तारमादाय स्वर्गलोके महीयते ॥ ३० ॥

अपरं च ।

10 चितौ परिष्वज्य विचेतनं पतिं प्रिया हि या मुञ्चति देहमात्मनः ।
कृतातिपापं शतलक्षमप्यसौ पतिं गृहीत्वा सुरलोकमाप्नुयात् ॥

एतत् सर्वं श्रुत्वा स रथकारो धन्योऽहं यस्यैतादृशी भार्या सहजवत्सला प्रियवादिनी च इति मनसि निधाय तां खट्वां स्त्रीपुरुषसहितां मूर्ध्नि कृत्वा चिरं ननर्त । अतोऽहं ब्रवीमि प्रत्यक्षेऽपि कृते दोष इत्यादि । ततोऽहं तेन

15 राज्ञा यथाव्यवहारं संपूज्य प्रस्थापितः । शुकोऽपि मम पश्चादागच्छन्नास्ते । एतत् सर्वं विज्ञाय यथा कर्तव्यमनुष्ठीयतां । चक्रवाको विहस्याह । देव वकेन तावद्दिशान्तरं गत्वा यथाशक्ति राजकार्यमनुष्ठितं । किंतु स्वभाव एष मूर्खाणां ।

यतः । शतं दद्यान्न विवदेदिति प्राज्ञस्य लक्षणं ।

20 विना हेतुमपि द्वन्द्वमेतन्मूर्खस्य लक्षणं ॥ ३२ ॥

राजाह । अलमतीतोपालम्भनेन । प्रस्तुतमनुसंधीयतां । चक्रवाको ब्रूते । देव विज्ञने ब्रवीमि ।